

Mùa hoa tigon

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Tôi yêu Phong, một tình yêu nồng nhiệt của tuổi trẻ. Phong nói yêu tôi nhưng bên cạnh anh vẫn còn hàng tá các cô gái chân dài khác.

Tôi biết điều đó nhưng vẫn yêu Phong một cách mù quáng, phục tùng mọi mệnh lệnh của anh vô điều kiện. Chẳng phải tôi xấu xí tới mức không ai yêu mà phải bám lấy Phong, nhưng kì thực tôi cũng chẳng hiểu mình yêu anh vì cái gì nữa. Chính kẻ mà mọi người gán cho cái mác đào hoa và sở khanh ấy lại làm tôi điêu đứng.

Con bạn thân của tôi nói:” Mày như con chó của thằng cha đó, lúc nó đá sang một bên thì kêu ăng ăng, tới lúc nó cần nó gọi thì cun cút chạy tới, lại còn vẫy đuôi mừng nữa”. Nó khuyên tôi, chửi tôi nhưng tôi bỏ ngoài tai hết. Tôi không quan tâm anh đi với ai, làm gì. Tôi chỉ cần biết Phong cũng yêu tôi, tôn trọng tôi thế là đủ.

Phong cho tôi biết mùi vị đàn bà năm tôi mười chín tuổi. Thứ cảm giác đê mê xác thịt ấy khiến tôi càng yêu anh điên dại.

Phong nói yêu tôi nhưng tuyệt nhiên không bao giờ dẫn tôi tới những nơi mà anh hay tới, có lẽ Phong không muốn tôi gặp những ả chân dài kia. Và đương nhiên là tôi chẳng biết ai trong đám bạn của anh cả. Chỉ duy nhất một lần tôi và Phong đi ăn cùng nhau thì gặp một người bạn mà anh giới thiệu là bạn thân. Đó là người bạn đầu tiên của anh mà tôi gặp nhưng cũng chẳng có ấn tượng gì.

Phong thường tới chung cư của tôi vào đêm khuya, khi trên người anh đã nồng nặc mùi rượu và đầy những dấu son môi trên cổ. Tôi chẳng hỏi gì, chỉ im lặng. Từ khi yêu Phong tôi không giao du với ai, một lòng một dạ với anh với ý nghĩ non nớt rằng anh ấy nói yêu mình là thật, anh chỉ vui chơi qua đường với mấy cô gái kia thôi còn mình mới chính là người anh yêu thương nhất, tình yêu của mình chắc chắn sẽ buộc chặt được cơn gió là anh. Nhưng non sơn khó đổi, bản tính khó dời. Sở khanh thì muôn đời vẫn là sở khanh

thôi.

Lần đó sau khi quần lấy nhau, Phong quay ra ngủ mà không biết gì. Tôi lục tìm điện thoại của anh. Chưa bao giờ tôi dám xem điện thoại của Phong vì sợ sẽ làm anh giận nhưng tôi rất tò mò. Len lén nhìn sang bên cạnh thấy anh vẫn đang say sưa ngủ, tôi mạnh dạn mở điện thoại lên. Điện thoại không cài mật khẩu. Đập ngay vào mắt tôi là hình ảnh một cô gái ăn mặc cực mát mẻ. Có chút gì đó chạnh lòng. Dẫu biết anh chẳng phải chỉ qua lại với mình tôi nhưng vẫn thấy hẫng hụt. Mở tin nhắn, tôi đọc hết tất cả các tin nhận và gửi. Nội dung cũng chỉ là nhớ nhung, tán tỉnh nhau. Nhưng có một tin nhắn làm tôi đứng sững. Tin nhắn của cô gái tên Anne.

Cô ta hỏi: “có phải anh đang ở cùng cô con gái của giám đốc Minh Trần không?”. Anh trả lời: “Em đang nhắc tới Lan Chi hả, không phải là đang ghen đấy chứ? Thôi nào cưng cô ta sao có thể sánh với em, cô ta có tiền nhưng ngu ngốc, với anh cô ta cũng chỉ là một con đĩ - một con đĩ cao cấp. Thích thì đến, không thích thì đi”.

Tôi đứng như chết lạng. Con đĩ? Anh gọi tôi là con đĩ trong khi tình yêu tôi trao anh không chút vụ lợi? Một con đĩ ít ra sau mỗi lần ân ái còn nhận được một chút tiền, còn tôi, tôi nhận được gì? Nước mắt rơi không ngừng, nhìn người đàn ông mình yêu như điên dại kia mà chỉ muốn giết chết anh ngay lúc đó. Trái tim bể toác, nứt làm đôi. Bàn tay run run, đôi chân không còn đứng vững. Thà anh bỏ rơi tôi tôi cũng không dám oán trách nhưng không bao giờ có thể nghĩ rằng với anh coi mình cũng chỉ là một con đĩ, không hơn không kém. Vậy đấy, cứ khờ khạo tin để rồi thất vọng và đờn đau đến nhường này. Chiếc điện thoại cầm trên tay bỗng rơi xuống. Một tiếng động mạnh khiến Phong tỉnh giấc. anh nhìn tôi, nhìn xuống chiếc điện thoại đang nằm chỏng chơ dưới nền nhà, có lẽ cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tôi gào lên đau đớn, anh mặc lại quần áo rồi rồ ga đi thẳng.

Căn phòng với bốn bức tường lạnh toát, tôi ngồi bó gối trong góc giường. Tự dưng một ý nghĩ điên rồ xuất hiện trong đầu. Tôi vào phòng vệ sinh lau sạch gương mặt nhem nhuốc, thay một bộ đồ thật sexy, trang điểm thật đậm rồi lấy xe lao ra khỏi nhà.

Hai giờ đêm, thành phố vẫn nhộn nhịp. Những chiếc đèn đường như kéo dài thêm bóng người đi đường. Tôi đỗ xe trước GMC bar. Tuy gia đình giàu có,

lại được bố mẹ cho tự lập sớm nhưng tôi không phải đứa đua đòi. Tôi chưa bao giờ đi bar bởi tôi biết nơi đây khá phức tạp. Tiếng nhạc inh ỏi hòa với tiếng người nói cười. Mọi người nháy nhót điên cuồng khiến tôi hoa mắt theo. Chọn cho mình một góc, tôi hỏi người phục vụ ở đây có loại rượu gì rồi gọi cho mình một chai Singleton-18. Thực ra tôi chẳng biết loại rượu này nặng đến đâu, nhưng nay tôi muốn say, chỉ đơn giản là vì tôi vừa thất tình. Nhấc ly rượu lên uống một hơi, tôi ho sặc sụa. Vẫn gan lì tiếp tục uống cho đến khi thấy tất cả mọi thứ xung quanh đã nhòa đi rồi òa khóc nức nở. Tôi chẳng biết lúc đó mình thảm hại ra sao, chỉ nhớ mang máng có một người đến bên và dìu tôi đi.

Sáng sớm, những tia nắng chạy vào phòng đánh thức tôi dậy. Đầu đau như búa bổ, mở mắt ra thấy một nơi hoàn toàn xa lạ. Tôi hốt hoảng nhìn xung quanh, trên người mặc một bộ đồ khác. Chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì cánh cửa bật mở, một gã tiến vào phòng, trên tay cầm chiếc váy của tôi.

- Anh là ai, tại sao tôi lại ở đây? Có phải anh đã...

Tôi nghẹn cứng cổ họng, gã chỉ cười khẩy:

- Thôi đi cô em, hôm qua cô say khướt ở GMC rồi nắm tay áo tôi khóc nức nở, tôi phải đưa cô về đây đây. Cô yên tâm, tôi không làm gì cô cả, quần áo là người phục vụ thay giùm thôi. Con gái gì mà uống lắm thế.

Tôi ở người, cố nhớ lại tối qua mình đã làm gì sau khi uống liền mấy ly Singleton-18 mà không nhớ nổi. Tôi nói lời cảm ơn, giật lấy chiếc váy trên tay gã rồi đi thẳng vào phòng tắm. Trở ra thì gã vẫn đứng giữa phòng, đang định rời đi thì gã hỏi tôi còn đi học hay làm gì. Tôi chỉ trả lời vắn vẹn hai chữ “làm đĩ” rồi đi thẳng.

Phong như bốc khói khỏi cuộc đời tôi sau đó, tôi cũng chẳng mong gặp lại anh thêm lần nào nữa. Tôi vẫn đến trường, và đôi khi vẫn nhớ tới con người tệ bạc ấy. Cũng phải thôi, anh là tình đầu sao tôi có thể quên ngay được.

Rồi tôi gặp lại gã trong lần tham gia tình nguyện của khoa tại Hà Giang, thì ra gã cùng trường với tôi, là sinh viên năm cuối. Suốt cả tuần làm tình nguyện chúng tôi coi như không biết nhau, ai làm việc nấy. Chỉ đến lúc buổi tối giao

lưu chia tay mọi người kết thúc gã mới kéo tay tôi ra một góc. Gã nhìn tôi, cười. Một nụ cười đẹp đến mê hồn mà tôi biết chắc nếu gặp gã trước thì người tôi yêu sẽ là gã chứ không phải là Phong. Gã hỏi tôi: “Làm đi cũng có thời gian đi tình nguyện à, sao không tranh thủ đi kiếm thêm?”. Tôi cười đau khổ nhưng không nói gì. Định bỏ đi thì gã kéo tôi lại: “cho tôi số điện thoại của em, khi nào cần tôi sẽ gọi”. Đọc một dãy dài các con số, tôi cười khinh bỉ, thì ra gã cũng bản thủ như bao thằng đàn ông khác.

Và gã gọi cho tôi thật. Sau khi trở về Hà Nội tôi cũng chẳng còn tâm trí mà nghĩ tới gã, nếu gã không gọi có lẽ tôi cũng chẳng nhớ tới sự xuất hiện của gã trong cuộc đời tôi. Tôi và gã gặp nhau, gã chở tôi đi lòng vòng khắp thành phố. Sương đêm thấm vào vai tôi. Lạnh. Như cảm nhận được tôi đang run lên, gã nói tôi cứ ôm tự nhiên. Tôi cũng chẳng ngượng ngùng mà vòng tay ra trước ôm gã. Sau khi chia tay Phong, tôi đã chẳng còn cảm giác với ai nữa rồi. Tôi hỏi gã: “Không phải anh cần tôi nên gọi sao, anh nên chở tôi vào một khách sạn nào đó thì sẽ hợp lí hơn là cứ đi vòng vòng thế này đây”. Gã không nói gì, chỉ tập trung lái xe. Tôi chẳng hiểu trong đầu gã đang nghĩ gì. Thôi kệ.

Chúng tôi cứ đi, mỗi người đều mải mê với suy nghĩ của mình. Thành phố về đêm đẹp là lung, không hiểu sao trước kia tôi lại không nhận ra điều đó. Phải chăng lúc đó tôi quá mê muội trong tình yêu với Phong mà không nhận ra vẻ đẹp quá đỗi bình dị của Hà Nội. Ôi, trái tim của tôi, Hà Nội của tôi, tôi đã có lỗi với nó.

Khuya, gã hỏi tôi có muốn về nhà không? Tôi trả lời không. Gã chẳng nói thêm gì nữa, rồ ga chạy thẳng đến Láng. Ở đó có rất nhiều người với đủ loại trang phục, đầu tóc. Tôi nhìn qua một lượt, chép miệng: “chẳng ra sao cả”. Gã nhìn tôi cười cười. Tôi muốn bóp nát khuôn mặt gã, bóp nát cái điệu cười ma quái của gã. Gã ghé sát vào mặt tôi nói nhỏ: “lên xe đi, ôm chặt vào”. Tiếng còi xe, rú ga inh ỏi, tiếng hò hét náo loạn cả một khu phố. Giờ tôi mới hiểu gã cho tôi đi đua xe. Trời đất, tôi còn chưa bao giờ chạy xe quá năm mươi kilomet vậy mà bây giờ, tôi đang ngồi sau xe một gã lạ hoắc, chạy xe với vận tốc cả trăm kilomet trên giờ và tay tôi còn ôm chặt eo gã nữa chứ. Thật nực cười hết sức. Tốc độ nhanh đến kinh người, mặt mày tôi tái mét, tôi gào lên: “anh điên sao, tôi chưa muốn chết”. Gã lại im lặng. Gió tấp vào mặt, đau. Tôi khóc, ướt cả lưng áo gã. Xe dừng lại. “Xuống xe”- gã ra lệnh. Tôi xuống, chạy ngay vào vệ đường nôn thốc nôn tháo. Gã gọi một chiếc taxi cho

tôi rời rồ ga đi thẳng. Gã là người “kì” và “quái” nhất mà tôi từng gặp.

Mấy ngày sau gã lại gọi cho tôi. Gã chở tôi đến GMC, nơi mà lần đầu tôi gặp gã. Gã dạy tôi uống rượu. Vẫn ho sặc sụa như lần trước, chỉ khác là lần này có gã ngồi cùng vỗ lưng cho tôi. Hơi men chệnh choáng, tôi lại khóc. Khóc cho quá khứ xuân ngốc và đầy xước sọ của mình. Trong tiếng nhạc âm ỉ, tôi thoáng nghe thấy tiếng gã: “vì một người không xứng mà làm tổn thương bản thân mình, có đáng không?”. Tôi ngờ vực, không biết có phải gã nói với tôi không. Rồi bất chợt bàn tay thô ráp đưa lên mặt tôi, bất thần tôi nhìn thẳng vào mặt gã. Không còn điệu cười ma quái mê hoặc nơi cửa miệng, chỉ còn ánh mắt màu hổ phách buồn đến xám hờn. Ánh mắt đó khiến tôi ám ảnh mãi.

Sau buổi tối hôm đó tôi có cái nhìn khác về gã, tôi cố lí giải ánh mắt gã mà không tìm được lời giải đáp. Dần dà chúng tôi quen sự có mặt của đối phương trong cuộc sống, mỗi lần có tâm trạng lại tìm đến nhau. Một năm rông tôi và gã bên nhau, gã chở tôi đi lòng vòng quanh các con phố trên chiếc xe phân khối lớn của gã. Gã dẫn tôi tới những nơi gã hay tới. Chẳng biết tự bao giờ tôi lại yêu những nơi ngập nắng ánh đèn và tiếng nhạc inh ỏi, mê tốc độ và cả điệu cười quái quỷ của gã. Bạn bè của gã mặc định chúng tôi là một cặp và tôi luôn khoái chí vì điều đó.

Bên nhau nhưng gã chưa bao giờ động vào người tôi hay có hành động sỗ sàng, tôi càng thêm tôn trọng gã về điều đó. Tôi nghĩ về gã nhiều hơn. Con người ấy bí ẩn quá, tôi bước một chân vào thế giới của gã tuy nhiên thế giới tâm hồn thì chẳng bao giờ tôi chạm tới được. Dần dần tôi phát hiện ra là mình hay nhớ gã, nhớ đến lão đảo trong mỗi bước chân. Ngày nào không gặp gã tự dưng thấy ngày dài lê thê. Tôi tự giạt mình, Phong đâu? Bao nhiêu lâu rồi tôi không nghĩ tới anh nữa, tại sao lại nghĩ tới gã nhiều như vậy? Có phải tôi yêu gã rồi?

Thời gian cứ thế trôi đi, gã và tôi vẫn bên nhau. Gã đã ra trường và làm cho một tập đoàn nước ngoài, còn tôi chuẩn bị tốt nghiệp, gã giúp đỡ tôi rất nhiều trong lúc làm đồ án. Trong gã tồn tại hai con người. Lúc sôi nổi nồng nhiệt, lúc lại yên ắng đến lạ. Rốt cuộc gã là người như thế nào? Gã khiến tôi tò mò rồi tôi nhận ra mình yêu gã. Rất yêu. Yêu hơn cả Phong lúc trước. Đôi khi tôi cũng chẳng hiểu mình là người như thế nào, liệu có phải nhanh thay đổi quá không?

Có lần tôi hỏi gã: “Anh đã buồn vì tình bao giờ chưa?”. Gã cười khẩy: “Vui hay buồn là từ bản thân mình mà ra, nghĩ ngợi ít thôi, hãy yêu thương bản thân mình trước ấy, nhóc à”. Tôi không hiểu câu trả lời của gã, rõ ràng chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của tôi, tôi lại hỏi:” thế nếu anh từng thất bại trong tình yêu, liệu anh có mở lòng được nữa không?”, ” quyết định tiếp tục bước đi hay đứng yên một chỗ là do mình”.

Tôi ngẫm câu trả lời của gã một lúc, liệu có phải gã đang cố vũ tôi tỏ tình với gã không? Tôi cảm nhận được gã cũng có tình cảm với tôi, nếu không thì sao cả năm qua gã luôn bên tôi lúc tôi buồn nhất, gã luôn quan tâm tôi, quan tâm một cách vừa đủ. Tại sao gã lại đưa tôi vào thế giới của gã?

Tôi hít một hơi dài, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách trước mặt: “Anh, em yêu anh”. Gã cười, điệu cười méo xệch: “xin lỗi em, anh chỉ thích chơi với em chứ không có ý nghĩ sẽ yêu em, một con đĩ mà cũng có tư cách yêu người khác sao?”.

Tôi đứng chết trân. Cứ tưởng gã khác Phong, ai ngờ cũng cùng một giuộc với anh. Gã bước qua tôi, tôi vẫn kịp nhìn thấy đôi mắt đầy u uẩn của gã trước khi rời đi. Tôi đau. Đau hơn cả lúc Phong rời bỏ tôi nhưng tôi không khóc. Thời gian bên gã gã đã dạy cho tôi cứng rắn và độc lập, có lẽ tôi còn phải cảm ơn gã về điều đó.

Gã cũng biến mất khỏi cuộc đời tôi sau đó giống như Phong. Tôi cười cho sự ngu ngốc của chính mình. Tôi buông một vài câu chữ thề, nguyên rủa lũ đàn ông khốn kiếp. Tốt nghiệp xong tôi rời khỏi thành phố mặc sự cản ngăn của gia đình và bạn bè. Tôi phải đi, quên hết đau đớn và tủ nhục ở mảnh đất này. Trước khi đi tôi vào facebook gã, nhắn mấy dòng:” đàn ông các anh là một lũ khốn nạn như nhau, tôi hận”. Định bụng sẽ nói cho gã biết mình không phải là đĩ như gã vẫn tưởng, nhưng lại thôi. Giải thích để làm gì, để gã phải cắn rứt vì nói những lời ấy với tôi sao? Không, một thằng đàn ông như thế không xứng với tôi, nhỉ?

Đà Lạt mùa này đẹp nhưng buồn. Sương chiều bàng lảng khiến tôi nhớ Hà Nội quay quắt. Nếu đang ở Hà Nội biết đâu tôi đang cùng gã chạy vòng vòng quanh khu phố cổ, hay đang tới những nơi quen thuộc. Tôi cười, thì ra tôi vẫn nhớ tới gã. Nhớ người đã gieo cho tôi hi vọng để đến khi hạt mầm vừa nhú thì phủ phàng giẫm nát lên nó, khiến nó chết yểu. Lúc trước Phong đi, gã đến

an ủi động viên tôi. Giờ gã đi, chẳng ai bên tôi cả. Tôi vẫn nhớ về gã và đôi khi nước mắt vẫn rơi. Dù có mạnh mẽ, chai sạn đến đâu thì tôi vẫn là con gái, vẫn có những lúc yếu lòng. Tôi căm ghét chính bản thân mình, tại sao nhớ người không nên nhớ, tại sao yêu người không nên yêu.

Mùa này tigon đang nở rộ, khắp nẻo Đà Lạt ngập tràn sắc hồng, trắng. Ngoài giờ làm tôi thường hay lang thang khắp các con phố ngắm loài hoa này, trong lòng dấy lên thứ cảm xúc khó tả. Từ lâu tôi đã yêu tigon, yêu sự nhẹ nhàng thanh thoát nhưng nó lại mang trong mình nỗi đau chia ly. Có phải tôi yêu nó nên nó cũng bám lấy các cuộc tình của tôi, để cuộc tình nào cũng gãy gập, đứt đôi.

Tôi cứ hay lang thang vậy, rồi lại tưởng tượng đang ngồi sau xe gã chạy khắp nơi Hà Nội. Vòng tay ra ôm gã nhưng chỉ nhận được cái ôm lạnh toát của màn đêm. Lang thang trong tận cùng nỗi cô độc, tôi cứ đi. Chẳng biết đi trong bao lâu và cũng chẳng biết đi về phía nào. Phía nào không có gã, phía nào không có đau thương?

Tôi đi như người mất hồn, nước mắt rơi lã chã trên má, làm nhòe nhoẹt cả mascara. Bỗng kết. Tiếng thắng xe gấp cọ xuống đường một tiếng đinh tai, người tôi như bay lên rồi ngã xuống. Tôi nghe thấy tiếng người gào thét, tiếng nói ầm ầm, và thấy đôi mắt màu hổ phách u uẩn đầy quen thuộc. Hình như không phải ảo giác. Mắt tôi mờ dần rồi ngắt lịm đi.

Tỉnh dậy người thấy mùi sát khuẩn nồng nặc, người chỉ thấy đau chứ không bị thương chỗ nào. Có tiếng người hỏi tôi “Cô tỉnh rồi à, có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”. Tôi lắc đầu, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Người đối diện vẻ mặt trầm tư: “Cô đi qua đường mà không nhìn nên tôi đâm phải cô. Sở dĩ cô không bị sao là lúc đó có người đẩy cô ra, anh ấy đang nằm ở phòng bên cạnh”.

Tôi nói mấy câu với người đó rồi theo chỉ dẫn tới phòng người đã cứu mình. Một dự cảm không lành ập tới. Đôi mắt màu hổ phách ấy, chẳng nhẽ...

Đứng trước cửa phòng bệnh, tôi phân vân lắm. Nếu là gã thật thì sao? Gã vì tôi mà bị thương, nhưng nỗi đau gã đã gây ra cho tôi tôi phải làm sao? Vừa hận lại vừa mang ơn gã, sao mà đối diện đây? Háng tá câu hỏi vang lên, tôi hít một hơi lấy hết dũng khí đẩy cửa phòng bước vào. Thấy gã đang nằm đó.

Băng đầu, gãy chân, gãy luôn tay phải. Tự dưng một cảm giác xót xa, đau đớn ập đến. Người tôi run lên, lao đến lấy tay đánh vào ngực gã mà nước nớc: “Sao anh không chết luôn đi?”. Gã nằm im, không phản kháng. Đợi đến khi tôi bình tĩnh lại gã mới cầm tay tôi nhẹ nhàng: “Anh xin lỗi”. Gã xin lỗi tôi, xin lỗi vì cái quái gì cơ chứ. Tôi càng khóc to hơn. Bàn tay thô ráp áp lên mặt, lau nước mắt cho tôi. Tôi hất manhy gã: “anh tới đây xem tôi thảm hại thế nào ư, anh thấy rồi đấy không có anh tôi vẫn sống tốt. Anh cút đi, biến ngay khỏi cuộc sống của tôi. Tôi cũng không cảm kích vì anh đã cứu tôi đâu, không ai khiến anh làm điều đó cả”. Tôi định quay lưng bước đi thì gã nắm chặt tay tôi, giọng nói yếu ớt: “Lan Chi đừng đi, anh yêu em”.

Tôi cười, cười đau đớn. Mới cách đây mấy tháng gã còn si nục tôi, giờ lại nói yêu tôi. Con người này sao khó hiểu thế, đâu mới là con người thật của gã? Tôi nói rành mạch, từng chữ rít lên qua kẽ răng: “Một con đĩ cũng có tư cách yêu người khác sao?”. Những tưởng mình sẽ thấy hả hê vì đã trả thù được gã ai ngờ càng thấy đau hơn, như có hàng vạn mũi kim đang đâm thẳng vào trái tim mình. Tay gã vẫn nắm chặt tay tôi, ánh mắt gã như chất chứa nỗi đau của cả nhân thế, gã nói nhỏ đủ để tôi nghe: “Anh là bạn thân của Phong và anh biết tất cả chuyện hai người. Có lẽ em không nhớ anh là ai nhưng anh đã yêu em ngay từ giây phút gặp và dùng bữa với em ở nhà hàng. Anh yêu em, nhưng em lại yêu Phong. Anh đau đớn khi thấy em khổ sở vì nó, và rồi anh tìm mọi cách tiếp cận em. Anh rất vui khi đi bên em, anh dẫn em đi khắp nơi vì muốn mang tới cuộc sống mới cho em. Anh đã hạnh phúc biết bao nhiêu khi em nói em yêu anh nhưng lí trí anh lại không cho phép. Anh sợ anh chỉ là người thay thế Phong trong em, anh sợ khi em biết anh là bạn thân của Phong thì em càng đau khổ. Anh cũng sợ mình không thể mang lại hạnh phúc cho em nên chọn cách rời xa em. Anh đã nghĩ nếu anh khiến em hận anh em sẽ quên anh nhanh thôi nhưng anh đã nhầm. Thấy em đi như người mất hồn ngoài đường anh càng tự trách mình. Chính anh khiến hai ta phải đau khổ. Anh xin lỗi, anh là một thằng hèn. Một thằng hèn chỉ biết yêu em”.

Gã là một người cực kiem lời và lần đầu tiên gã nói nhiều đến thế. Gã nói như trải hết cả nỗi lòng. Tôi nhìn gã, mắt tôi và gã đã ầng ậc nước. Đến giờ thì tôi đã hiểu tại sao đôi mắt gã lại luôn buồn đến vậy. Tôi áp môi mình vào môi gã không để gã nói tiếp. Tôi không muốn nghe thêm điều gì nữa, nhiều đó quá đủ rồi. Tôi hôn gã, cuống quýt và nồng nhiệt. Tôi biết từ giây phút này chúng tôi sẽ là của nhau, mãi mãi.

Ngoài kia hoa tigon nở rực, bay bay trong gió và trong lòng tôi đóa hoa hạnh phúc cũng đã nở tự bao giờ.